

Реквием и възкресение за падналия брат

Има ли нещо по-славно на този свят от възкресението от смъртта?

В новинарските емисии на Ройтерс бе представена история, озаглавена: „Манагуа, Никарагуа. 58-годишният Сезар Агилера изчезва от дома си в Типитапа“. В действителност той отсъства в продължение на дни. Съпругата и семейството му са в паника. Официалните власти нямат отговор.

След като минава седмица, през която няма никаква вест от него, в отчаянието си семейството посещава мортата в Манагуа. Сред трупите намират тялото му - прегазен бил от кола.

С мъка в сърцата си уреждат тленните му останки да бъдат пренесени до Типитапа, за да го погребат. На церемонията останалите от скърбящото семейство стоят редом до страдащата съпруга. Службата започва. Тогава, без предупреждение, вратата се отваря и влиза Сезар! Можете ли да си представите ситуацията? Дете, стоящо в ъгъла на залата, вика, без да спира: „От този живот ли си или от другия?“ Сякаш се било случило възкресение.

Интервюиран на следващия ден от телевизионен екип, Сезар Агилера казва, че просто е отсъствал от дома си в продължение на седмица, за да се погрижи за някакъв селски имот, и забравил да каже за това на съпругата си, която вече имала готовност да извърши погребение на друго тяло (а може би е била изкушена да погребее самия Сезар?).

Какъв момент - събрали сте се да го погребете - и изведнъж той се появява! Точно като възкресение. Точно както онази неделна вечер, когато мъртвият и погребан Христос влезе през вратата на горницата. Кой би могъл да забрави това!

И все пак толкова бързо подминаваме факта, че докладът на Йоан всъщност е история за две възкресения. А църквата ни е навлязла в третото хилядолетие и все още очаква именно това второ възкресение, нали?

„Вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратата на стаята, где бяха учениците, беше заключена поради страха им от юдеите, Исус дойде, застана посред и каза им: „Мир вам!““ (Йоан 20:19)

Кой знае колко лостове и катинари са използвали учениците, за да се скрият зад тази врата в горницата. Очевидно не са се били събрали, за да имат служба в неделя вечерта. Докладът е пределно ясен, че са се заключили поради страха си от юдеите.

Единайсетте ученици, преживели сцените от последните дни, бяха напълно убедени, че началниците,

които така брутално езекутираха техния Господ, щяха се разпрвят и с тях. Затова вратата бе заключена. Но, разбира се, най-важната истина,

чеш от Мене. И излезе вън, та плака горко.“ (Лука 22:60-62) Хилядократна смърт за един служител, който пада. Реквием за съгрешилия брат.

Паднал всред нас

Наблюдавал съм паднали братя и сестри в нашата общност. Виждал съм връхлитания ги срам. Позора. Скръбта, особено когато всичко стане публично достойствие. Веднъж писах на брат, който в унижението си избяга от църквата. Имам навика да изпращам писмо на рождения ден на всеки един от миряните в своята църква. Но се срамувам да призная, че се колебаех дали да го направя и за този човек.

Какво лично пожелание можех да му отправя? Нямаше ли да бъде по-лесно да не изпращам писмо и да го оставя да си мисли, че сме го забравили?

Реквием за брата, който е паднал.

Думата „реквием“ има латински произход и означава „почивка“. Но има ли изобщо някаква почивка за паднал брат или сестра в нашата общност, в църквата ни?

Как постъпваме със своите съгрешили братя? Късеме препоръчителните им писма. Изгаряме дрехите им. Затваряме ги в затвора на тяхната вина чрез колективното или административно мълчание, отстранявайки завинаги спомена за тях.

Реквием за падналия брат.

Но има ли почивка за падналия сред нас? „Да не съм страж на брат си?“ (Бит. 4:9) Колко лесно е да го забравим. Но колко е тежко да му простим.

Реквием за падналия брат.

И тогава си спомняме за възкресението на Симон Петър.

Още едно възкресение

Тъй като в Евангелието има още едно възкресение, нека да напуснем заключената и тъмна горница и да подишаме свеж нощен въздух на брега на Галилейското езеро.

Късно вечер е. Историята продължава.

„Там бяха заедно Симон Петър, Тома, наречен Близнак, Натанаил от Кана Галилейска, Заведеевите синове и други двама от учениците Му. Симон Петър им каза: „Отивам да ловя риба.“ Казват му: „Ще дойдем и ние с тебе.“ Излязоха и се качиха на ладията; и през онази нощ не уловиха нищо.“ (Йоан 21:2,3)

Припомнете си, че Симон Петър беше паднал пред очите на всички. През онази вечер той потъпка името на Исус пред целия свят така, както се стъпква фас от цигара.

Та нали даже Христос сам чу неговия взрив от възклицания: „Не разбирате ли, не познавам този чист човек!“ Не можеш да паднеш по-ниско от това - публично да се отречеш от своя Спасител чрез собствените си думи или живот.

Колко време някой като Петър би могъл да остане между нас? Показателно свидетелство за любовта на братята му към него е фактът, че той не отиде сам на риболов през онази нощ. „Ще дойдем и ние с теб“ - му казаха те.

Не трябва ли да постъпваме по същия начин?

„Излязоха и се качиха на ладията; и през онази нощ не уловиха нищо.“ (Йоан 21:3)

Луната е в последната си четвърт. Нощта е приказно сребриста във водите на Галилейското езеро. Красиво, но депресиращо. За Петър това не е само морално падение, той пропада и професионално - лови риба, докато би трябвало да проповядва. Двойно проклятие, двойна опасност за падналия брат. Някакъв улов... през цялата нощ. Но тъмнината преминава. И при първия слаб бриз на зората идва и загатването за друго едно възкресение.

„А като се разсъмваше вече, Исус застана на брега, учениците обаче не познаха, че беше Той. Христос им каза: „Момчета, имате ли нещо за ядене?“ Отговориха Му: „Нямаме.“ А Той им рече: „Хвърлете мрежата отдясно на ладията и ще намерите.“ Те, прочее, хвърлиха; и вече не можах да я извлекат поради многото риба.“ (Йоан 21:4-6)

В този случай младият Йоан разпознава Странника и извиква: „Господ е!“

И това е всичко, което разкъсаното сърце на неговия паднал брат иска да знае. Препасвайки връхната си дреха, Петър се хвърля във водата и идва при Исус на пясъка. Докато другите теглят мрежата, той трябва да намери Спасителя. Това е гладът на сърцето на един паднал ученик.

И след разказа за ранната закуска на брега с Исус, евангелието на Йоан продължава така: „А като позакусиха, бе времето за възкресение.“ Пред всич-

свързана с възкресението, е, че всички ключалки на света не могат да заключат техния Господ!

И така, Исус застава с усмивка пред тях и им казва: „Шалом!“

Страх, шок. И може би един глас в ъгъла на съзанието им, който вика, без да спира: „От този живот ли си или от другия?“

Не ни е казано колко време им е било необходимо, за да схванат живата и славна реалност на Този, Който е стоял пред тях. Но това, което става ясно, е, че с обръщението Си „шалом“ Исус ражда общността на възкресението - това, от което нашата общност на вярата отчаяно се нуждае: „И като рече това, показа им ръцете и ребрата Си. И зарадваха се учениците, като видяха Господа. И

Исус пак им рече: „Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и аз изпращам вас.“ И като рече това, духна върху тях и им каза: „Приемете Светия Дух. На които простите греховете, простени им са, на които задържите, задържани са.“ (Йоан 20:20-23)

Забележете внимателно - това е картината на една възкръснала общност. Общност, която възкръсва и има силата да възстановява. Общност, която възстановява и има силата да прощава. Исус им казва: „На които простите греховете, простени им са; на които задържите, задържани са.“

Изглежда обаче ние се страхуваме да приемем Христовите думи за себе си като християнска общност, която наново е възкръснала. Не желаем да формализираме идеята, да решаваме по човешки проблема за прощението. Но в страха си да не направим нещо подобно, пропускаме призива, отправен към нас - призива на второто евангелско възкресение.

Защото в края на същата тази мрачна седмица се случи и една друга смърт. Някой бе умрял... в действителност бе преживял смъртта хилядократно. А ако този паднал брат не бе възкръснал, никога нямаше да има и възкръснала общност. Изобщо!

Спомняте ли си един самоуверен рибар, който лично бе призован от Исус да стане ловец на хора и който от момента на ръкополагането си се беше клел във вярност към Христос. Един, който стана водач сред учениците, който вървеше зад своя арестуван Учител и който през същата тази нощ се отрече от своя Господ. Спомнете си за Петър, пастора.

„И на часа, докато още говореше, петелът пропя. И Господ се обърна и погледна Петър. И Петър си спомни думата на Господа, как му беше казал: „Преди да пропее петелът днес, ти три пъти ще се отрече-